

mange Kommuner her i Landet, som ere store Kulforbrugere, f. Eks. Københavns Kommune, som til sine Gasværker, Elektricitetsværker, Hospitaler, Skoler og Stiftelser o. s. v. maa købe uhyre Mængder af Kul. Her betyder den Toldlettelse, som vilde være indtraadt fra den 1. Januar, omkring ved 100,000 Kr. aarlig. Og det havde vi ogsaa regnet med paa vort Budget, men skal denne Anmærkning nu vedtages, maa vi til at regne om igen, saa ville vi ikke faa den Fordel, som vi havde ventet. Det er imidlertid ikke alene Industrien, som kommer til at lide Tab, det er ogsaa Landbruget, f. Eks. Mejerierne, der bruge Kul i betydelig Mængde, og det gælder endvidere alle private eller saa godt som alle private, idet Kul er blevet et almindeligt Brændselsmiddel, navnlig i Byerne er det næsten udelukkende det Brændselsmateriale, man har, men ogsaa paa Landet trænger det mere og mere igennem, saa at de private ved deres Brændselsforbrug ogsaa komme til at bære deres Del af denne Told.

Industrien har modtaget en ny Byrde forrige Aar, idet Jernbanetaksterne ere blevne forhøjede, og det kommer til at spille en stor Rolle for saadanne Industrier som Cementindustrien, Teglværksindustrien og mange andre Industrier, navnlig hvis disse Fabrikker og Værksteder og lignende ligge inde i Landet. Liggende ude ved Kysten, ved en Havn, slippe de naturligvis noget billigere. Nu blive de altsaa tvungne til at lade deres Kul fra Havnepladsen transportere ind i Landet, og derved rammes de yderligere af de forøgede Jernbanetakster, vi have faaet. Derfor er det naturligt, at man fra Industriens Side er bleven urolig og føler sig forurettet ved den Anmærkning, som er foreslaaet af den højtærede Minister. Vi have heller ikke haft Grund til at vente, at den højtærede Minister vilde være gaaet frem paa denne Maade; det er kommet i høj Grad overraskende. Maa jeg her tillade mig at minde lidt om de Forhandlinger, der fandt Sted, da Toldloven blev vedtaget i 1908, og jeg skal her med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier, som bleve udtalte den Gang af Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg): „Der er kun et eneste glædeligt Punkt i dette Lovforslag, nemlig dette, at Landstinget har strøget en Trediedel af Kultolden, som Folketinget desværre indsatte i Modsætning til det oprindelige Regeringsforslag. Det er et Lyspunkt, og jeg vil meget

haabe, at under Fællesudvalgets Forhandlinger dette Lyspunkt maa blive ved at skinne saaledes, at vi ende med at komme helt væk fra Kultolden, der vel er den taabeligste Told, som overhovedet tænkes kan, taabelig og skadelig for alle, for Landbruget saavel som for Industrien, for Forbrugere saavel som for Producenter“.

De Ord, vor Ordfører udtalte den Gang, kan jeg fuldt ud billige. Desværre lykkedes det ikke at komme bort fra Kultolden, der blev en Rest tilbage. Men der blev i Løven sagt, at denne Rest skulde falde bort nu den førstkomende 1. Januar. Og blandt dem, der vare glade over, at Kultolden kunde falde bort, var ogsaa den højtærede nuværende Finansminister. Maa jeg tillade mig at citere et Par Linier af, hvad den højtærede Minister udtalte. Han siger: „Det vil være et Plus for vor Industri med Hensyn til Konkurrenceevne med den fremmede Industri, om den bliver i Stand til at arbejde med saa billige Raastoffer og Hjælpestoffer som muligt“. Men et Hjælpestof for Industrien er netop i første Række Kullene, og derfor siger jeg, at Industrien har været berettiget til at vente, at dette uundværlige Hjælpestof skulde frigives i det mindste fra førstkomende 1. Januar. Den højtærede Finansminister udtalte videre — jeg skal ogsaa tillade mig at oplæse de Par Linier —: „Den Usikkerhed, som hersker paa hele Erhvervslivets Omraade her i Landet som Følge af, at Toldlovsforhandlingerne bestandig ere svævende, bør ikke forlænges mere end højest nødvendigt, og vi burde alle være ivrige for at faa saa lidt som muligt Ansvar for en Forlængelse heraf. Denne Usikkerhed er skadelig og pinlig for alle, mest dog vistnok for selve den toldbeskyttede Industri. Har man faaet en Toldreform, ved man, paa hvilken Grund der skal kæmpes; man kan udnytte de nye Muligheder, som det nye Forslag maaske skaber paa visse Punkter, og man har et Aaremaal for sig, hvori man kan arbejde med nogenlunde Viden om de Faktorer, man har at regne med i den store Vædekamp.“

Det var den højtærede Ministers Standpunkt den Gang, men det er nu helt forandret, alt det, der staar her, skal der nu slaas en Streg over, det skal der nu løbes bort fra. Den højtærede Finansminister gav altsaa den Gang Løfter, men det har vist sig, at det er Løfter, der ikke kan bygges paa. Industrien kan ikke stole paa de Løfter, den højtærede Finansminister giver; naar det passer ham, løber han fra